

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ РАДУЛЕНКО

chitanka.info

В едно село живееха трима братя: Ненко, Генко и Радуленко. Ненко и Генко бяха хитри мъже, а Радуленко имаше само голяма уста: ядеше за трима. Веднъж Ненко рече на Генка:

— Хайде да махнем Радуленка. Каквато уста е отворил — ще излапа имането ни.

— Хайде, но как? — попита Генко.

— Ще му напълним един чувал с мъх. Най-отгоре ще сложим една къделя вълна и ще го проводим на пазара. Пътят води през гората, където върлуват разбойници. Те ще го погубят. Напълниха чувала с мъх, сложиха отгоре малко вълница и повикаха Радуленка.

— Чувай, брате Радуленко — рече му Ненко. — тръгвай на пазара да продадеш тази вълна. С получените пари ще купиш един катраник. Жетва иде. Като подкараме снопите — ще трябва катран за колата.

— Ами като продам вълната, да си купя ли един самун пазарски хляб? — попита Радуленко.

— То се знае — отвърна Ненко.

Тръгна Радуленко. Вървя, що вървя, посред пътя срещна друг човек като него с чувал на гърба.

— Добра среща, побратиме! — провикна се Радуленко. Какво носиш в чувала?

— Орехи нося. А ти?

— Аз пък вълна. Ще я продавам на пазара.

— Слушай — рече непознатият, — я да направим една смяна. Аз ще ти дам орехите, а пък ти ми дай вълната. Съгласен ли си?

— Съгласен съм — отвърна Радуленко.

Смениха чувалите, ръкуваха се и всеки пое своя път.

— Добре го наредих — рече си непознатият. — Наместо орехи дадох на този глупец един чувал шикалки. Само най-отгоре има една шапка орехи. Другото е шикалки. Ще ми да се радват децата му!

Радуленко закрачи по-нататък. Вечерта замръкна в разбойнишката гора. Като навлезе навътре, той спря под едно старо дърво. Легна на тревата, но преди да заспи, се досети, че през нощта може да мине някой и да му задигне орехите, затуй се покачи на дървото. С голяма мъка измъкна и чувала. Намести го между клоните, яхна един клон и заспа. В полунощ под дървото пристигнаха

девет души разбойници. Главатарят им изтърси на земята цяла торба жълтици и рече:

— Сядайте да си ги разделиме! Днес пазарът беше добър.

— Пазарът беше добър, но кожите ни отидоха! — обади се един от разбойниците.

Грееше месечина. Радуленко се събуди. Като видя златото, което светеше като купчина жар, той зяпна от удивление и изтърва чувала. Шикалките се сринаха надолу през клоните. Затракаха като градушка.

— Бягайте, че загинахме! — ревна главатарят и деветимата разбойници изчезнаха като зайци.

Радуленко слезе, прибра жълтиците и като рече: ритам ти орехите! — търти назад към село.

Ненко и Генко се слияха, когато видяха жълтиците. Попитаха Радуленка:

— А бе ти откъде взе туй имане?

— Не ме питайте — отговори Радуленко, — ами тръгвайте по-скоро на пазар. Продавайте кожи. Тази година кожите струват злато. Моите жълтици са спечелени от кожи.

На другия ден хитрите братя Генко и Ненко помъкнаха към пазара две волски кожи. Бяха заклали воловете. Минаха три дни. На четвъртия Ненко и Генко се върнаха люти като оси.

— Защо ни излъга? — извика Ненко. — Волските кожи не струват лула орехи. Какво да те правим сега? С катран ли да те намажем, че да те запалим, или да те натикаме в една бъчва и да те търкулнем в морето?

— За мене е по-добре да ме търкулнете в морето? — рече Радуленко и гащите му затрепераха.

Натикаха го в една бъчва. Подкараха бъчвата към морския бряг. Като вървяха, на една поляна видяха овчар — пасе голямо стадо. Генко и Ненко попитаха овчаря къде има вода за пиене.

— Ехе там под онова дърво извира студен кладенец. Ожъднелите братя оставиха колата с бъчвата и отидоха да се напият. В туй време овчарят надникна в дупката на бъчвата и видя Радуленка — седи вътре, а сълзите му текат.

— А бе ти защо плачеш в бъчвата? — попита овчарят.

— Как да не плача — отговори Радуленко, — когато тия проклетници ме карат в града да ме женят за царската дъщеря!

— Ожени се бе! — извика овчарят и очите му почнаха да светят като на котарак.

— Не ща, аз съм женен — отвърна Радуленко.

— А бе и аз съм женен, но ако ми се падне такъв случай — ще се ожения още веднъж със затворени очи.

— Тогава влизай в бъчвата наместо мене! — предложи Радуленко.

— Да вляза, защо да не вляза — съгласи се овчарят.

Радуленко изскочи от бъчвата, грабна овчарската тояга и подкара овцете, а пък овчарят се окуми на неговото място.

Ненко и Генко, като се разхладиха, продължиха пътя си с бъчвата до морския бряг, търкулнаха я в морето, снеха си калпаците, размахаха ги за сбогом и си тръгнаха. Като влязоха в бащиния си двор — що да видят! Целият двор пълен с овце, а Радуленко наредил менците — дои мляко!

— Бре, дяволе, нали те търкулнахме в морето, що щеш тук с тия овце?

— Вярно е, вие ме търкулнахте, но морето, братя мои, излезе пълно със стада: овце ли искаш, коне ли, волове ли — каквото искаш — подбирай!

— Ах ти, глупако! Защо не насмете едно стадо коне!

— Конете ги оставих за вас! Идете вие за морски коне.

— Ще идем! — извикаха Генко и Ненко и влязоха в избата. Изкараха две нови бъчви, натовариха ги на колата и заминаха. Когато стигнаха на морския бряг — влязоха в бъчвите. Тогава Ненко блъсна бъчвата на Генка, а Генко блъсна бъчвата на Ненка. Бъчвите затрополяха и се търкулнаха в морето. Вълните ги грабнаха и понесоха навътре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.